

u sušnijeh godina stane u virove“, kakor Vuk tolmači. *) Evo gospodine Vuče! presodite po teh nazvestjih vse okolščine Suhorije, in utegneva pravo zadeti.

Ozir po domovini.

Na Snežnik.

(Konec.)

Pogled lepi s Snežnika se zdaj zmirom bolje odpira; rodendrona in drugih cvetlic obilo se nahaja, in polagoma se pride na drugi rob. Koj spodej se morje zagleda, in potem le še malo bolj strmo stopaje memo velicih kupov snegá smo prišli ravno ob poldne na vrh Snežnika. Res izvrsten razgled! Morje koj spodej (Reka se ne vidi, kajti zakriva jo hrib), Monte maggiore, dalje naprej Hrvaško (Granica), Dalmatinsko, celó turško hribovje se vidi, — Prezid, Čubar so blizo; Kamniško ohribje do Triglava bilo je v visočinski megli; al proti Vipavi so se Nanos in drugi hribje kaj lepo kazali.

Ko smo mi ogledali vse to, prinese vodnik na palici veliko kepo snegá, zastavi palico med dve skali in podstavi svoj klobuk. Sneg se je pri 28 stopinjah vročine brzo tajati začel in v klobuk je tekla voda, katero smo mešali z vinom in radostni pili, počivaje celi dve uri na vrhu. Z navdušenim klicem: „na zdravje tebi velikanski Snežnik in tvojemu krasnemu razgledu!“ odrinili smo, kajti pozneje bilo bi znabiti neprijetno, ako bi se niže doli v velikem gozdu srečali s kakim kosmatinom medvedom ali volkom, ki ne poznata gostoljubja. Nabiraje razne cvetlice (očinega zeljša, Edelweiss, še ni bilo dobiti) koračimo po isti poti nazaj. Šli pa smo jako hitro, in sicer tako, da nam je vodnik pešal, rekši, da takih hitronožcev še ni spremljal. Ob pol 8. smo prišli k Šneperški grajščini, kjer smo se prav dobre vode napili.

Medpotoma gori in doli po tem velikem gozdu, ki pelje do Bosne, nismo nič družega živega našli, kakor kakega majhnega tička, ki je po vrhu hoste prepevajoč skakljal in si samotez kratek čas delal.

Od grajščine smo koj odrinili in prišli v gostilno „pri Kocavzu“ v Starem trgu ob 8¹/₄ nazaj. Da smo tako hitro nazaj vreli, bil je vzrok ta, da smo namerali s poštnim vlakom ob polnoči v Ljubljani biti. Bilo bi to tudi mogoče bilo; al prijateljska družba, katero smo v gostilni našli, dobro Kozlerjevo pivo, dobro vince in jedilo, in dobra postrežba prijaznega gostilničarja Matevža Tomc-a bili so zadržki, da smo zaostali. Bilo je že čez polnoči; hajd! hitro na voz, al prišedši na Rakek, najdemo že vhod na železnico zaprt. Sila kola lomi! Hitro ga odpremo, šinemo skoz — in v tem trenutku je vlak bil tukaj. Nagloma listke kupimo in ob 5¹/₂ zjutraj bili smo zdravi v Ljubljani.

Častitim gostom, ki smo jih v gostilni našli, za njihovo prijaznost še enkrat srčno zahvalo izrekujemo, vrlemu našemu prijatelju pa za toliko njegovo skrb za nas kličemo: Bog plati! — Kdor pa za nami gré na nepozabljivo nam goro, temu priporočamo gostilnico „pri Kocavzu“ v Starem trgu zaradi njenega prijaznega gospodarja in dobre postrežbe; boljšega vodnika na hrib, kakor je Miha Žnidaršič iz Kozarš, pa go-

tovo tudi ni. Morebiti da črtice moje privabijo kmalu še družih romarjev na Snežnik, katerim že zdaj kliče „na zdravje!“
France Kadivnik.

Dopisi.

Iz Gorice 20. julija. *) — x+y. — Nekteri pri nas si vse preveč glave belijo zaradi prihodnje sesije našega deželnega zbora. Zakaj ne bi bilo mogoče zborovati? Lah, ki so po lanskem razporu slovenske poslance na pogovor povabili, kedar je šlo za denar za ital. profesorja kmetijske šole, bodo jih gotovo tudi za prave deželne zastopnike priznati morali, kedar pojde za druge reči, na pr. za rabo slovenskega jezika v zboru. Še sreča njih, da imajo take možé sebi nasproti, kakoršni so sedanjí slovenski zastopniki. Naj si mislijo, kar pravi Nemeč: „es kommt selten was besseres nach“. Volnejših ne dobodo; tedaj naj se pogodé raji sè sedanjimi. Mnogim pa je prišlo na misel, da je ves hrup in strah — češ, da nameravajo Lah vsaj enega naših na svojo stran potegniti — zato nastal, ker nekdo želi, da bi prišlo do razpusta našega zbora. Radovedni pa smo, kako se bo naš zborček v poveksani avtonomiji védel. — Naši mestni očetje že več ne vedó, kako bi nas, svoje otroke, osrečevali. S povišanjem vžitnine, z brezpotrebim popravljanjem tlaka po ulicah ne gré; z „bersaglieri“ (novopreoblečenimi policaji) so naredili fiasco; — zato so si drugo umislili: ulice hočejo prekrstiti! Poitalijaniti hočejo vsaj ulice, ker samih sebe ne morejo (kajti Kovačič-e znajo sicer spremeniti v Covacig-e, a v Fabbro-e jih prevésti, tega si še ne upajo). Pa kaj sem rekel, da samih sebe ne znajo poitalijaniti? Naša mestna duša, tajnik gosp. Simčić, se podpisuje Simsi, in to je čisto italijanska oblika. Škoda za-nj, če ga italijanski ex-minister „in herbis“ Favetti spodrine, kar se ima menda do prihodnje jeseni zgoditi. Z ulicami pa naj se zgodi, kar hoče; vsak pametni človek jih bo imenoval po starem in vsaj mi Slovenci bomo tudi po starem pisali (na priliko „za mesnicami“, in ne „contrada macelli“). — Naša „Soča“ tabore napoveduje, vlada jih prepoveduje, „ginastica“ pa lepo taboruje. Vsako toliko ta laška propaganda kam gré. Poprejšnjih let je izletavala samo v laške kraje, letos je začela hoditi v slovenske. Renški tabor misli v kratkem parodirati z izletom v Renče. No, krčmarje in znabiti še koga družega bo to gotovo veselilo. Mi pa posnemimo si iz tega nauk, da molčati in delati je bolje, nego kričati in — spati ali pa blamirati se. — Bog vé, koliko češenj in poznejega sadja pa krompirja, graha, fižola itd. je že šlo letos iz tukajšnjega kraja na Dunaj. Mikalo bi nas to zvedeti; naš list in listek bi nam prav vstregla, ko bi nam kaj iz dotične statistike prinašala. — Letina je dosedaj dobra; trti pa je dež in mrzlo vreme o cvetenji jako škodilo; po nekterih krajih se je več ko polovica grozdja pozgubilo. — Kaj se Vam zdi o isterskem nadzorniku g. Klodič-u? Odločen je za Gradec, brž ko ne na Močnikovo mesto za ljudske šole. Tako so ga vsaj Slovenci nazaj dobili. — Evo par snopičev z Goriškega poljá! — Zdaj pa še eno: Lah, kakor slišimo, vzlasti zdaj na tihem na to delajo, da bi se naša dežela zedinila z Istro in Trstom. To bil bi „Ausgleich“ narodov — narobe!

Trst 20. julija. (Obletnica četrta rojanske čitalnice) bila je krasna. Ne bodem popisaval vnanjega lišpa, da „Novicam“ ne jemljem druzega prostora, to pa moram povedati, da se je v govorih in gledališki igri vršila

*) V drugem se popravek ne vjema nič prav, ako se samo naročeno izbriše. Vred.

*) Po mojih mislih pa je Suhor dobilo ime zaradi tega, ker hriba in njegovega podnožja nikdar ni voda poplaval. V loški fari na Štajarskem imamo: suhi dol, ima rodovitne njive, tudi dobre vode dovolj. Ali niso ga nikdar lijavniki poplaval, kakor sosedne doline: Žlodržnik, imenovan zaradi žlodranja, in Klokočolnik, zvan zaradi klokotanja (Geräusch) vodá, ktere ob hudi uri se vsipajo, žlodrajo in klokočejo po dragah. Pis.

izvrstno. Prvi govornik, dijak g. Rešič iz vseučilišča, povdarjal je veliko korist čitalnic, ki so pomočnice narodovi omiki in trdnjavice za brambo narodnih pravic. Živahna pohvala mu je donela, ko je končal. Za njim nastopi prosti kmet in vrli narodnjak iz Občine g. Sošič. On obiskovanje čitalnic živo na srce polaga posebno prostemu kmetu. Govoril je tako iskreno, da ploska in živio-klicev ni konca ne kraja bilo. Zatem se je začela igra „Županova Micika“. Igralce vse moramo zapisati v zlate bukve. Po dr. Jan. Bleiweis-u predelana „Micika“ je vsem, še posebno pa obilo zbranim kmetom tako dopadla, da se jim je veselje na obrazih bralo. Ne morem pa končati dopisa nepozabljive te veselice, da ne bi imenoval vrlih gospodov Valenčiča, Durna in Vesela, ki so se žrtovali za napravo sijajnega umetnega ognja, ter sklenem z radostnim klicem: „Bog poživi Rojansko čitalnico, da še mnogo mnogo takih obletnic obhaja!“

Narodni zabavnik.

Iz Savinske doline na Štaj. 20. julija. T. L. — V naši prelepi Savinski dolini smo imeli med učitelji več iskrenih narodnjakov, al žalibog! nova liberaluška era je marsikoga predrugačila, da je plajšče obrnil po drugem vetru. Tako je bil gosp. B. iz V. poprej goreč Slovenec in prvi govornik „narodne čitalnice“; rad je pisal zoper nasprotnike in se jako trudil za pravo narodno, al zdaj je ves drugačen! Postal je zagrizen nemčúr in nasprotnik domačih svetinj, kar celo župnijo žali. Duh „Tagespošte“ ga je vsega napihnil. Njegova šola je nemška, zato so učenci njegovi pravi mučenci nemščine, ki je ne razumejo. Za Boga! kamo pridemo in naš slovenski narod, ako naša mladina dobi več takih odpadnikov! Kmetom in posebno krajnemu šolskemu svetu pa svetujemo, naj pri volitvi novega učitelja dobro prevdarijo, koga da volijo, da ne kupijo mačka v žaklji, in imajo potem „die Laus im eigenen Pelze“.

Iz Idrije 25. julija. — Pri nas smo osnovali društvo „Sola“ v podporo kranjskemu ljudskemu šolstvu. Dotična pravila je sl. deželna vlada z odlokom od 15. julija l. 1871., št. 4691, potrdila. Namen društva bode, materialno podpirati revno kranjsko ljudsko šolstvo s tem, da se bodo z dobljenim denarjem in darovi kupovali učni pomočki, šolske priprave in knjige, in se darovali revnim šolam, učiteljem in učencem. Društvo bode v kratkem pričelo svoje delovanje s prijetno nado, da bode obilo domoljubov naših gotovo kaj pripomoglo k izvršitvi dobrega namena!

Iz Slavske fare na Notranjskem. (Prošnja na pomoč v strašni revščini.) Že pomnim v 14 letih svojega pastirovanja 10 požarov v tej fari, al tolicege ne, kot je bil zadnji 19. t. m. pred polnočjo v Petelinjah, v katerih je v 14 letih že v četrto gorelo. V nenavadni vročini letošnji in pri vrtincih južnega vetra bilo je v nekaterih minutah 29 hiš z družimi kmetovalskimi poslopi v plamenu. Veliko ljudi ni družega otelo kot to, kar so v veliki naglici na-se djali. Zgorelo je veliko ovác, več prešičev, ena krava, vse hišno in kmetijsko orodje in veliko sená, ki je tukaj kmetova podlaga, iz ktere plača vse davščine. Koliko škode iz ene majhne neprevidnosti enega človeka! Škoda, tolika skoraj kot od prejšnjih 9 požarov skupaj, cenjena je nad 20,000 goldinarjev. Petero jih asekuracije ni plačalo, drugi so bili pa večidel le za majhine zneske zavarovani. Tedaj so ti naši pogorelci res usmiljenja in zdatne pomoči potrebni. Zato prosim v imenu nesrečnikov drage nam „Novice“, *) naj blagovolijo usmiljenja darove za Pete-

linške pogorelce nabirati, nadjaje se, da blagi Ljubljancje in drugi dobrotniki Kranjske in družih sosednih dežel, ki so že revežem toliko v njihovi stiski pomagali, tudi ubogih pogorelcev v Petelinjah, ki je najrevniša vas v Slavinski fari, ne bodo pozabili.

A. Pokorn, fajmošter.

Iz Notranjskega 22. julija. — Strašni požar je vpepelil po noči od 19. na 20. dne t. m. v Petelinjah 29 hiš, pa tudi več hlevov in gospodarskih poslopij. Tudi nekoliko živine je zgorelo. Goreti je začelo sred vasi pri Lenartu Vodopivcu; vzrok požara še ni znan. Zavarovana bila so sicer vsa pogorela poslopja za škodo po ognju, al žalibog! trije so na dolgu z letnim doneskom. Usmiljenja so pa pogorelci tem več vredni, ker zgorela jim je tudi vsa, dosedaj domú spravljena krma, ko jo bodo letos zarad nezgod jako pičlo pridelali, pa tudi zato, ker je le-tá že tretja nesreča, ktera je letos Petelince zadela. Dne 1. maja jim je namreč poškodovala toča polje; pa tudi travnike nekoliko; kasneje je pa po deževnem vremenu Pivka iz bregov stopivša jim najboljše travnike zalila in rast trave zadržala, da so ob prvo košnjo; kolikor je ni zalila, je pa travo poblatila, da ni za krmo in za nobeno rabo. Glad tedaj žuga nesrečnemu ljudstvu in blagu. Usmilite se jih! — V vasi „Gradec“, Slavske fare se odpravi 21. dne t. m. neka gospodinja perilo prat. Ker ni bilo nobenega odraščenege človeka domá, popusti žena svoje otročiče brez varha v sobi svoje hiše ter jo zaklene. Otročiči so gotovo vžigalne klince dobili ali po drugi poti do njega prišli, kajti postelja v hiši se je vžgala. Otročiči bili bi se gotovo v hiši zadušili od dima, pa tudi lahko zgoreli, ako ne zapazi mimogredoča ženska čez okna sileči dim in ne bi bila klicala pomoči, da otmejo otročiče in pogasijo ogenj. V veliki nevarnosti je bila vsa vas, pa tudi otročiči. Le-tá prigodba nam zopet spričuje, da je požarov večidel nemarnost kriva. Še enkrat rečemo: Stariši, ne puščajte otrok nikoli brez pametnega varha!

Iz Planine 19. julija. — Nenavadno živo gibanje je bilo danes v našem trgu. Volil se je namreč po že marca meseca dovršeni novi volitvi odborstva novi župan. Pod velikim senčnatim orehom so stali odlični možje, ki so se pomenkovali o novem županu; nenavadno močno bila je tudi zastopana vrsta uradnikov, ki se je na vse kriplje prizadjala, da bi prišel mož do krmila, ki bi bolj kakor prejšnji župan gosp. Perenič služil birokratiškemu regimentu. Al hvala Bogu! ni jim bila sreča mila. Sijajno zmagal je nasprotni kandidat; kajti voljen je bil za župana tukajšnji posestnik gosp. France Kovšca, obče spoštovan in pravičen mož, gospodje uradniki pa, ki si domišljujejo, da imajo vpliva in zaupanja pri naših domačinih na cente, ostali so na cedilu. Za občinske svetovalce je izbranih 5 mož, za Planino trgovec g. Nace Florijančič. Nekoliko lože bode zdaj dihal c. kr. okrajni glavar g. Ogrinec, da se je znebil poprejšnjega župana, ki ga je s „hrvaško špraho“ (tako „veliki jezikoslovec“ Ogrinec imenuje čisto slovensčino!) tako razburil, da je včasih bil, kakor bi ga bilo celo gnjezdo sršenov pičnilo. Še celó nad ubozim občinskim pisarjem so ti „olikani“ gospodje svoj žolč izlili, da se mu je služba bila takoj odpovedala in na novo razpisala. — Gospodine D.! zdaj Vas ne bo mogel nihče več v pivnici motiti in vas opominjati, da je že čas spat iti, in lahko boste na svojo tarčo do jutra stre-

bode temveč ganil dobrotnike, ker kaže, da pri ubozih Petelinjih glas po zavarovanji ni bil glas vpijočega v puščavi! Kdor pa naravnost hoče milodar svoj poslati prosečemu gosp. fajmoštru v Slavino, naj napis naredí s zadnjo pošto „Prestranek“.

Vred.

*) Iz srca rado bo nabiralo vredništvo darove in jih brž odrajtalo gosp. fajmoštru, čegar popis, popolnoma resničen,

ljali. Tudi okrajni glavar bo zdaj mirno počival; novi župan ga vsaj ne bo veliko mučil s „hrvaščino“, kajti g. Kovšca je že prileten mož, pa tudi mirna in dobra dušica, ki bi rad vsem prav storil. Vendar za trdno pričakujemo od njega, da se zaveda svojih dolžnosti, — da nepremakljivo ostane naš med našimi, vredni namestnik prejšnjega za narodnost in pravice naše vnetega, svoje stališče zmirom krepko branečega župana, ki se ni bal nobenega žuganja, kedar je šlo za avtonomijo županije in za narodno pravo. Domači (slovenski) jezik bode naj, kakor dosihmal, gospod v županijski pisarnici, vsaj ne enega Nemca nimamo tukaj. Na vse strani pokažite, oče župan, da ste „mož od fare!“ In vsi drugi gospodje! bodite „svoji med svojimi“ in delajte na blagor svojih volilcev, da ste njihovega zaupanja vredni in da tudi pridejo do živo zelenih, dolgo zadržanih gozdnih pravic. V to Bog pomozite!

Iz Vrhnike 21. julija. — Ni ga še menda videl dragi čitatelj dopisa iz našega starikovega trga in tudi ga še ne bi, ako bi nas sila in sveta dolžnost ne silila očitno glas povzdigniti za brambo narodnih pravic. §. 19. osnovne drž. postave od 21. sept. 1867. leta še zdaj tukajšnji gospodje uradniki ne spoznavajo za najvišje povelje. Od dne do dne zmiraj dobivamo od uradnije po seženj dolge, čudno zamotane stavke tuje nemške pisarije, tako, da tudi človek, ki je že sem pa tje kako knjigo prekucnil, komaj razmota, kar zahtevajo. Kako bode potem še le priprosti kmet, kateri se zaradi revščine visoko izsolati ne more, razumel to tujo jezično zmešnjavo? Ako kdo prosi: naj mu pišejo po domače, brž je ogenj v strehi. Je li kmet zaradi vas na svetu gospodje uradniki! da mora on znati nemško, ker se vam slovenskega učiti ne ljubi? Ako imate poleg uradne svoje službe še druga opravila, imejte jih drage volje in barantajte z idrijsko moko ali s suho robo, na pr. s čevljarskimi žebli, — al dokler je kdo v cesarski službi, mora mu biti to glavna dolžnost, da jo opravlja tako, da škode ne trpi §. 19. temeljnih postav. Zato je treba poleg moke, suhe robe itd. vsedati se k slovnici slovenski in učiti se jezika deželnega! Zato gosp. okrajni sodnik ne stavite na laž prejšnjega c. kr. deželnega predsednika Conrada, ki je očitno oklical, da „slovenski jezik je v pisarnice vpeljan!“ — Izvrstno smo postreženi kmetje tudi v županijski pisarni; no! tu se pa srečnega imenuj, če razun pisarja, ki vlada po svojej glavi kakor hoče, še tudi kako drugo nemčursko kapaciteto vjameš pri opravilih. Hočeš dobiti kedaj župana ali namestnika, takrat pa bodi tako dober, kmečki oče! in potrudi se tje v zakajeno, oprhnelo kavarno; tukaj ga mnogokrat dobiš; tukaj ju ponižno poprosi, in ako si uslišan, tapaj ponižno s klubkom pod pazduho za gospodoma v odločeno pisarno. Res jako čudno se nam godi Vrhničanom, ko vidimo, da vsi tukajšnji gospodje uradniki in uradnički ne spravijo ne enega čisto slovenskega stavka skupaj! Žalostne besede, a resnične. Konstitucionalno društvo in „Tagblatt“ ljubljanski res nimata mož, ki bi se zvestejše ravnala po njunih načelih, kakor sta gospoda Mulej in Obreza, in kedar se bodo svetinje delile takim možem, ki so najmanj uradovali v jeziku deželnem, gotovo mora konstitucionalno društvo ljubljansko največe take svetinje pripeti na prsi gg. Mulej-Obrezine.

Iz okolice ljubljanske 19. julija. (Kako strašno je ljubljanski mestni magistrat) zagrizen v nemščino, vidimo mi kmetje zdaj sami iz tega, da celó v okolico našo, kjer ni žive duše nemške, pošilja le v nemški besedi tiskane liste za pobiranje davka za osušenje močvirja (marosta) po 50 krajc. na oral. Morebiti ti

može le za tega del po nemško delajo, da bi svoje napake poskrili v nam nerazumljivi jezik; vsaj mi ne sprevidimo, kako da ti predobri ljubljanski nemški očetje stare zapisnike od Metuzalemovih časov morejo rabiti za pobiranje morastnega davka; ali ne vedó, da v več letih se je že marsiktero zemljišče v gospodarjih premenilo? Prvi so pomrli, njihovi dedje ga prodali drugim. Jaz sem dobil list, naj plačam za leto 1871. in 1872., al že 6 let je preteklo, kar nimam na močvirji nobene zemlje! Pojte v nove zemljiške knjige gledat, kdo da je gospodar, potem pa mu pošljite plačilni list v takem jeziku, da ga razume in mu ni treba zavoljo Vaše zanikernosti od Poncija do Pilata lazit, ki mu ugame Vaše pisanje! Od sedanjega župana g. Dežmana nam je „Brencelj“ že večkrat pravil, da je pel dobro pesem od „prekletih grabelj“ v slovenskem jeziku; vprašam ga: ali se ne boji, da bi ga njegove lastne „grablje“ po nosu udarile, da bi mu kri tekla?

Iz Ljubljane. — Najbolj radovedno čakamo tudi mi glasov iz Českega, ali se posreči grofu Hohenwarthu kmalu, da se dožene porazumljenje državopravne opozicije na Českem in Moravskem. Glasi, ki so jih prinesli danes časniki iz Dunaja, so ugodni; al ž njimi se po vse ne vjemajo glasi v českich listih. Naj ministerstvo „sprave“ pogumno dá večini narodov, kar jim gré, in naj ne posluša one reichsrahtske klike, ki je tudi Schmerlinga zapeljala, da Ogrom ni dovolil, ko so zahtevali še veliko manj, kar so pozneje si vzeli.

— Profesor Pleteršnik v Trstu je imenovan za profesorja na gimnaziji ljubljanski, — dosedanji suplent na tukajšnji realki Suppan pa za profesorja na tej realki; izpričal se je sicer z maturo v slovenskem jeziku, tedaj formalno zadostil zahtevam; al kako bode učil svoj predmet v slovenskem jeziku, če bode treba, to je drugo vprašanje.

— Kakor slišimo, se je že čez 30 učiteljev ljudskih šol iz Kranjskega oglasilo, da gredó k učiteljski skupščini v Zagreb. Pride jih tudi mnogo iz Českega, Moravskega in družih slovanskih dežel, dá! celó iz Ruskega. Jojmine! to bodo pa spet „Pressi“, „Tagespošta“, „Tagblatt“ in tutti quanti pisarili o „panславizmu“!

— (Niso ne še odpravljene šolske skušnje) — to sta pokazala dva glasovita liberalca Mahr in Waldherr v Ljubljani, ki sta pismeno vabila k skušnjam v svojih zavodih. Pa se vé da, kar je drugim prepovedano, to liberalcem ni le pripuščeno, ampak je celó hvalevredno; — kar je drugej neumno in nespametno, to je tu sama modrost; — kar imenuje „Tagblatt“ drugej le „komedijo“, to je tu „heiliger Ernst“! Vidi se spet, da liberalci drugače govoré, drugače delajo. O norčavi svét! bi pater Abraham vzkliknil, ko bi še živel.

— (25 cerkvenih pesem) za možki (tudi ženski) in mešani čveterospev, zložil in upravljal Ant. Förster, priporočamo vrlo vsem cerkvam slovenskim zavoljo njihove vrednosti v muzikalnem in cerkvenem oziru. Razun 11 mašnih pesem na nove besede „V ponižnosti klečimo“, potem „Pred Bogom“ in „Oče večni“ nahajajo se v tej lepi zbirki 3 marijanske, 2 božični, 1 postna, 1 velikonočna, 2 k sv. obhajilu, 3 različnega obsega 1 zbor s čveterospevom „Novomašniku“ in znani napev pesmi za blagoslov „častimo te“, prav dobro za orglje postavljen. Izmed teh pesem je 13 izvernih, 12 pa starih upravljenih napevov — res lepe perle čistega cerkvenega petja. Toraj ni nam več besed potreba, samo le teh-le: „Kupite si jih!“ Dobivajo se pri skladatelju (v semenišču), veljajo 80 n. kr.

— (4 stekle mačke) so se nedavno v vasi Vrzdeneč občine Horjulske prikazale. Skor gotovo je, da je eno teh maček stekli pes nekega krčmarja popadel, ta pa

je popadla troje družih in tudi neko staro žensko. Župan Horjulski je brž in to prav pametno ukazal, naj vse mačke in pse konjederec ubije, steklih maček pa ne zakoplje, predno se zdravniško ne poiščejo, kar se je tudi zgodilo.

— (*Schroyerjev stekli pes v Savljah*) je, predno se je 8. dne t. m. v Ljubljano priklatil, domá napadil nekoga fanta delavca in njegovo ženo; že poprejšnji dan je napadel v Savljah dva psa (brž ko ne pa še več). Treba je tedaj, da v Ježici vsi gospodarji pazljivo čujejo nad svojimi psi ves čas, ki ga je gosposka predpisala.

— (*Amerikanska družba*), ki zna umetno jezdit, ima 120 kónj, 3 slone, mnogo levov in velbljudov, je prišla danes iz Trsta v Ljubljano, kjer bo kazala svoje velike umetnosti. Pol Ljubljane je bilo danes na nogah, da vidi, kar še nikoli ni videla. Pravijo, da vsak dan ima lastnik 800 gold. stroškov. Ker gredó po veliki cesti skozi Kranjsko in Štajarsko na Dunaj, jih bote medpotoma videli.

— (*Iz izrednega občnega zbora „Sokolovega“*) dne 22. t. m. se nam poroča, da so si po rešitvi notranjih zadev zbrani Sokoli izvolili gosp. Jos. Noli-ja za staroste-namestnika in gosp. J. Tisen-a za odbornika. Dalje je bilo sklenjeno, napraviti začetka avgusta meseca društveni izlet v Moravče, septembra meseca pa skupni izlet s pevci ljubljanske čitalnice v Loko. — Naznanilo se je tudi skupščini, da v kratkem na svitlo pride slovenski list, ki bode gojil in zastopal telovadske in vojne interese; priporoča se toraj prav živo vsem slovenskim in hrvatskim telovadcem in vojakom v zdatno podporo. — Konečno je zbor zbranih Sokolov ponavljal sklep, da društvenik Sokola ne sme biti tudi člen ljublj. požarne straže „Feuerwehr“, in sicer zato ne, ker večina ustavoverskega mestnega zbora je pred nekimi leti odbila ponudbo narodnega Sokolovega društva, napraviti prostovoljno požarno stražo. — Naznanjamo pri tej priliki tudi slovenskemu občinstvu, da je ravnokar na svetlo prišel po društvenem blagajniku zanimivo sestavljeni „historično-statistični pregled delovanja“ telovadnega društva „Sokola“ od začetka njegovega obstoja, to je, od leta 1862. do začetka leta 1871. Ta spis stavi čitatelju pred oči, kako marljivo in pogumno je društvo vršilo svoj nalog. Naj ta „pregled“ bode povod, da pristopa čedalje več rodoljubov temu društvu, čegar cilj je, izrepati narodu krepke in navdušene sinove.

— (*Poberki iz časnikov.*) Da je dr. Costa s svojim govorom v dunajskem „Patriotentag-u“, kterega smo zadnjič tudi v našem listu na kratko omenili, kot dober strellec streljaje na tarčo Prusifitov prav v centrum zadel, kazali so ravno tako srditi kot surovi napadi v vseh dunajskih judovskih časnikih, kateri služijo ustavoverski koteriji. Se vé, da tudi „Tagblatt“ ljubljanski je po takem moral lajati, in lajal je, kakor Nemeč pravi, tako „hundsgemein“ celo stran ponedeljskega lista, da se preočitno vidi, kako je dr. Costov govor za kožo segel vsej tej koteriji, kateri — kljenka zadnja ura. Da pa naši čitatelji zvedó, kakošne resnice je dr. Costa lažnjivim prerokom prave človeške svobode očitno in brez strahú na Dunaji v obraz metal, prinesemo jim prihodnjič ves njegov govor. — Kako zná „Tagblatt“ prekučovati črno v belo, kazal se je spet unidan, ko v svojem odgovoru na laž, ki so jo „Novice“ šibale, da pride 700 Hrvatov k besedi čitalnični v Ljubljano in da je biskup Strosmajer daroval jim za popotnico 2000 gold., ni besedice črhnil in vse druge reči vlekel na dan, — s tem pa nehoté obstal laž, ki se

je izlegla v nemčurskem njegovem taboru. — Isto tako se „Tagblatt“ hoče zagovarjati, da ni res, da so tisti lepi „Reiseindrücke“ čez Ljubljano v Ljubljani skovani bili, rekši, da neki sodelavec „nove Presse“ K. ga je spisal na potovanji v Adrijo. V sveti svoji jezi pa se je spozabil in rekel, da ta K. je bil v Ljubljani in ondi napajal svojo „Wissbegierde“ o slovstvu slovenskem. Vprašamo zdaj „Tagblatt“: naj nam imenuje tiste može, ki so K ta napajali z gnojnico laží o slovenskem slovstvu? Je tedaj to kaj drugače, če „Tagblattovci“ z ustmenimi ali pisanimi poročili oskrunjajo slovstvo naše?

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja 25. julija. — Še zmirom je skrivnost, kako stoji s spravo s Čehi. Danes se sicer bere, da je ta zadeva že bila v ministerskem svetu, — da je sprava dognana, — da dr. Rieger bode minister kmetijstva itd.; vendar vse to je dosehal le še časnikarsko ugibanje.

— Sem ter tje se bere, da se spet razpustijo vsi deželni zbori in da povsod bodo nove volitve. Ako se to zgodi, kazalo bi ministerstvo Hohenwarthovo, da dela tako, kakor so delala prejšnja ministerstva, ki so vsaki hip razpuščali deželne zборе, s tem pa nikoli nič dosegli. Ali mar dunajski gospodje mislijo, da so volitve ljudem po deželi igrača? Novi davki so, ki jih volilcem naklada; kajti volilci morajo včasih po cele dni od hiše; to prizadeva denarne stroške in zamudo časa — skupaj na tisoče goldinarjev. Zato so ljudje nevoljni in mrmrajo, ako vlada deželam nič drugega ne vé dati kakor nove volitve, nove davke!

Štajarsko. — Razstavi v Ptujem, ki bode od 22. septembra do 1. oktobra, je cesar podaril 300 gld. za premije takim, ki so v vino- in konjereji izvrstni. Cesar menda sam tudi pride razstavo ogledat. Ministerstvo kmetijstva je dalo 500 gld. in 10 srebrnih medalij.

Moravsko. — Na tabor v Holičah 16. dne t. m. se je zbralo nad 10.000 ljudi.

Česko. — Ustavoverci pemski spet nameravajo grofa Beusta, kterega so prejšnji čas odstavili, vsiliti v deželni zbor.

Galicija. — Grof Gołuhovski je spet cesarski namestnik v Galiciji. V političnem oziru nima to imenovanje nobenega pomena; Gołuhovski služi vsaki sistem. Podpisal je oktobersko diplomu, pa cesarski namestnik je bil tako rad pod Belkredijem kakor pod Giskro ter prisegel na decembersko ustavo. Gołuhovski utegne tedaj vse biti, le prijatelj — Rusinom ne.

Hrvaško. — „Vjestnik“ naznanja stvari, ki dohajajo v izložbo učiteljske skupščine zagrebske. Veselje je čitati, kako od vseh krajev svetá vréjo knjige, zemljevidi, slike, časniki in drugi šolski pomočki v izložbo.

Iz Novega Sada. Časnik „Zastava“ v srditem stavku piše, da je ogerska vlada deležnica umora kneza srbskega Mihajla (?) in da ona, če tudi bi bila viša sodnija Karagjorgjevića krivega spoznala, ne bi se upala, ga kaznovati. „Zastava“ zahteva od ogerske vlade, naj toži, če upa, da tako očitno pred svetom govori. Nekteri časniki pravijo, da bo Andrassy tožil (?).

Listnica vredništva. Gosp. A. K. v T: Ne moremo, ker se iz djanskih vzrokov ne skladamo o „slov. dn.“ Kdor misli, da „mlačnost in zaspanost“ je kriva, naj sam na noge stopi. Lahko je tišati na rame družih. Poskusite, da se prepričate, kaj bi opravili St. J. L.